

Tidernes domme.

Mennesket er altid i opposition til Gud og, som Israel i det små, sådan er menneskeheden i det store.

Sal. 95.10: ”Jeg væmmedes fyrretyve år ved denne slægt, og jeg sagde: ”Det er et folk med vildfarne hjerter, de kender ej mine veje.”

Det er derfor ikke mærkeligt, at alle tidsaldrer slutter med guddommelige domme:

1. Paradistiden med uddrivelsen af haven.
2. Frihedsperioden med syndfloden.
3. Noas tid – med Babel og tilsidesættelsen af folkeverdenen.
4. Lovens tidsalder – med ødelæggelsen af Israels folk.
5. Menighedens tidsalder – med den store trængsel.
6. Herlighedsrigets tid – med tilintetgørelse og flammende undergang. Åb.20.9